

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ὅγδοη Δεκεμβρίου κι' εἰκοστή,
εὐχαῖς καὶ μποναμάδες ξακουστοί.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταῆξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρίς ἄς πλέξη.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἑβδομήντα δύο
καὶ τὸν Κορδονίδην θώρακας ἐνδύω.

Πρωτοχρονιὰ τρελλὴ τοῦ τρελλο Φασουλῆ.

(Δέντρο ὕψηλόν σὰν πλάτανος ἔστο μέσον τῆς αἰθούσης
μὲ δῶρα φορτωμένο,
καὶ περὶ οἱ πρωτεύοντες τῆς ψωροπρωτεύουσας
μὲ μάτι γουρλωμένο.

Προσέρχονται κι' οἱ Βασιλεῖς
καὶ τὸ τρανὸ φουσατό,
κι' ὁ νοικοκύρης Φασουλῆς
λέγει τὰ παρκατάτω).

Ὁ Φ.— Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ, παντοῦ χαρὰ καὶ χάρις,
κι' ἔλα, Μεγαλειότατε, τὰ δῶρα σου νὰ πάρης.
Δέξου καλέμι μυτερὸ καὶ βούτα το καὶ γράφε,
δέξου καὶ κόκκινη βαφή καὶ τὴν πορφύρα βάφε,
σκάρωσε διαγέλωτα, ποῦ νὰ φρενιάζουν γλώσσαις,
δέξου καὶ γιὰ τὴν κόρη σου χιλιάδες τετρακόσαις,
δέξου καὶ μιὰ θαλαμηγὸ καθὼς τὴν Ἀμφιτρίτη,
καὶ πάλι καλῶς ὦρσες ἔστο Φασουλῆ τὸ σπῆντι,
κι' εἶθε μὲς ἔστο στρατόπεδο τῆς Θήβας νὰ σὲ δῶ
ζωσμένο σακκαράκα,
καὶ βλέπωντάς σε μὲ σπυθὶ νὰ γλυκοτραγουδῶ
εἰρήνης πατατράκα.

Νὰ καὶ κορῶνα, Βασιλεῖ,
καινούρια νὰ χαρῆς,
γιατὶ μοῦ φαίνεται παληὰ
ἐκεῖνη ποῦ φορεῖς.

Ναὶ μὲν ὀξάστηκε κι' αὐτὴ
μὲ τόση δόξα ζηλευτὴ,
ναὶ μὲν ἐχόρτασε τιμὰς
καὶ τὸ Ρωμαῖκό κι' ἐμάς,
ἀλλ' ὅλα θέλουν ἀλλαγὴ,
κατρακυλῶν αἰῶνες,

κι' ἔδω ἔστην ἄπιστη τὴν γῆ
παλῶνουν κι' ἡ κορώναις.

Ἄφησε κάτω τὴν παληὰ
καὶ τὴν καινούρια βάλε,
ν' ἀρχίσῃ δρᾶσις καὶ δουλειὰ,
πολέμαρχε μεγάλε.

Καὶ τὼρ ἄς παίξῃ ἡ μουσικὴ, γιατί δὲν εἶναι ψέμμα
πῶς τῶν Ρωμηῶν ὁ Βασιλεὺς φορεῖ πολέμου Στέμμα,
καὶ γράφει γράμματα φωτιὰ, ποῦ φέρουν τὴν ἀντάρα,
κι' ἐγὼ πετῶ ὕψηλὰ ὕψηλὰ μιὰ χάλκινη πεντάρα,
καὶ παίζω μὲ τὸν Θόδωρο, τοῦ Παλατιοῦ τὴν μπόννα,
ἀγράμματα γιὰ κορῶνα ;»

Ἐλα καὶ σὺ, Βασίλισσα καὶ Μεγαλειοτάτη,
φιλόθρησος, φιλόθρησκος κι' ὑπερευλαβεστάτη,
ποῦ δὲν παραζαλίζεσαι πολὺ μὲ τὰ θνητὰ,
κι' εἰκόνες δέξου περισσαῖς, σταυροὺς καὶ θυμιατὰ,
κι' ὅταν κανένας ἀσθενῇ ὁδὸς σου συμπολίτης
ἢ ναύτης Μοσκοβίτης,
ὡσὰν ἐλέους ἀδελφὴ καὶ τοῦ Θεοῦ γυναῖκα
κοντὰ τοῦ πάραστρακα,
καὶ σπεῦδε πάντα πρόθυμος νὰ τὸν νοσηλεύῃς
κι' εἶθε τῆς νοσηλείας σου νὰ τύχωμεν κι' ἐμεῖς.

Καὶ σὺ, Μαρία κόρη τῆς, δέξου λευκὸ φουστάνι
καὶ νυφικὸ στεφάνι.

Γιὰ σένα, νύφη, περίττῃ νομίζω κάθε σύστασι,
κι' ἂν τετρακόσαις μοναχὰ ἐπῆρες, Παιγκηπέσσα,
χίλιαις φοραῖς ἀγάθημα δὲ τούτῃ τὴν περίστασι,
ὅπου γιὰ πρεῖκες δυναταῖς δὲν ἔχουμε τὰ μέσα.

Ὡ Διάδοχέ μου, χαῖρε...
Περικλέτο, γρὺ μὴν ἴπῃς,
καὶ γι' αὐτὸν πεσκέσι φέρε
τῆς ἀστραπῆς.

Ξύλινο θά τού φανῇ,
ψεύτικο θά τὸ νομίῃ,
μᾶχει μία μηχανή,
ὅπου μόλις τὴν κουρδίῃ,
πέρνει δρόμο δυνατὸ,
βγάζει σπύθαις ἀπ' τὰ μάτιν,
καὶ τὸν πᾶσι φτερωτὸ
σὲ νεόκτιστα Παλάτια,
ποῦ θά 'μπῇ καὶ θά τὸ στρώσῃ
δίχως δῆρα νὰ πληρώσῃ.

Χαρίζω καὶ 'στους Πρίγκηπας ἀπὸνα κουμπάρῃ
νὰ κρύβουν μέσα τὸν λουφέ κι' ἐκεῖνο τὸ μνηστῆρικό,
ποῦ θά τούς κόψῃ 'γρήγορα τὸ κράτος τοῦ παρᾶ
ὅταν καὶ πάλ' ἡ πίστις του πᾶρῃ καινούριο πρᾶτικό.

Ἴδου καὶ καραγκιόζηδες γιὰ τ' Αὐλικὰ κοπέλια,
ποῦ μὲ τὰ τόσα σκέρτσα των ξεραίνεσαι 'στὰ γέλοια,
ἴδου καὶ 'λίγα κόκκαλα Βασιλικὰ γιὰ γλείφιμο,
νὰ καὶ σαπῶνι καὶ σκονὶ γιὰ κρέμασμα καὶ νίψιμο,
ἴδου κι' ἄσκηξά ξεφουσκωτὰ καὶ φούσκαις παραπέρα,
ποῦ μ' ἓνα πούφ φουσκώνουνε καὶ πᾶνε 'στὸν ἄέρα.

Ἴδου καὶ γιὰ τὸν Θόδωρο γαϊτάνια καὶ κορδόνια,
τοῦ Μποναπάρτη τρικαντὰ φτειασμένα μὲ χαρτόνια,
ζουρλομανδύαις μερικοὶ καὶ Δόν-Κισσώτου μπόταις,
ξαναβρασμένα λάχανα σὲ ραγισμένο πιάτο,
καὶ ξύλινα Στρατόπεδα γεμάτα στρατιώταις,
ποῦ τὰ φουσᾶς γιὰ χωράτὰ καὶ πέφτουν ὅλα κάτω.

Νὰ καὶ καράβια ξύλινα, κι' ἄσπρη καὶ μαύρη μοῖρα,
κι' ἓνας ξυλένιος Νικολός, ποῦ τῆς φωνάζει βίρα,
νὰ κι' ἓνας Ναύσταθμος ἐδῶ μὲ κᾶτι τελεπῆδες,
ποῦ πέρνουν τὰ πυθμένα κι' ἀφίνουν τῆς ὀβίδες,
νὰ σύνεργα τουρλοῦ τουρλοῦ
καὶ Ναύσταθμος σὰν χάνι,
καὶ μπούσουλας τοῦ Νικολοῦ,
ποῦ τὰ νερά του χάνει.

Νὰ κι' ἓνα τσόλι 'στὸν Σκουζέ, Μινίστρο ντελικάτο,
γιὰ νὰ τὸ στρώνῃ κάτω,
σὰν σκύβῃ 'μπρός εἰς τὸν Ἀσπὴ καὶ σὲ Μινίστρος ἄλλους
καὶ τοὺς παρᾶρει Γαλλικὰ καθὼς τοὺς παπαγάλους,
γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο τὸ κάθε πανταλόνι
μὲ τὰ πολλὰ σκυψίματα νὰ τὸ παραλερώνῃ.

Νὰ χαρτιά, κλαμαριαῖς,
καὶ διπλώματα περίσσια,
νὰ καὶ 'λίγαις ζυγαριαῖς,
ποῦ ποτὲ δὲν στέκουν ἴσια.

Νὰ 'στὸν Βάρβογλη γαλι
γιὰ νὰ βλέπῃ πρὸ πολὺ,
νὰ καὶ 'λίγο κουκουναίρι
νὰ παχύνῃ σὰν μανᾶρι.

Νὰ βηθεῖας γραμματικῆς
βώδια, ταῦροι καὶ γελάδες,
νὰ Παιδείας κλασικῆς
ἄλφαις βήταις καὶ φυλλάδες.

Νὰ βιβλία κάθε γλᾶρου,
ποῦ χρειάζονται σπουδῇ,
νὰ φυλλάδα τοῦ Γαϊδάρου
καὶ τοῦ Χόντζα Ναστραδῶν.

Νὰ βιβλία 'στους χορτάτους, νὰ βιβλία 'στους πεινῶντες
νὰ κι' ἡ βίβλος τοῦ Μπερτόλδου, ποῦ πηγαίνει μπουσουλιῶν
ἐμπροστὰ 'στὸν Βασιλέα τῶν ἁρχαίων Λογγοβάδων
σὰν κι' ἐμὲ τὸν σαχλο-Βάρδον.

Νὰ πλησίον του κι' ἐκεῖνος
ὁ μεγάλος Μπερτόλδινος,
ποῦχει κατορθώσει τόσα
καὶ κλωσσᾷ ταυγά σὰν κλωσσα,
ὅπως σήμερα κι' ὁ Μπαρμπας τῶν αἱμάτων καὶ τοῦ φόνου,
ποῦ φουσᾷ καὶ ξεφουσᾷ,
καὶ καθίζει καὶ ζεσταίνει τὸ Διαγγεῖμα τοῦ Θρόνου
καὶ Στρατόπεδα κλωσσᾷ.

Γιὰ τὴν στρουγγα τὴν χορτάτη,
ποῦ μᾶς γράλισε τὸ μάτι,
μὴ ματσούκα κλασικῇ
νὰ κτυπᾷ τὴν νηστική.

Τὸν ἴδω τὸν φουκαρᾶ
δίνω 'στὴν ἀριστερά
ὁδηγός της νὰ γενῇ,
νὰ τῆς τρώῃ μὴ χαρὰ
καὶ νὰ κάν' ὑπομονή.

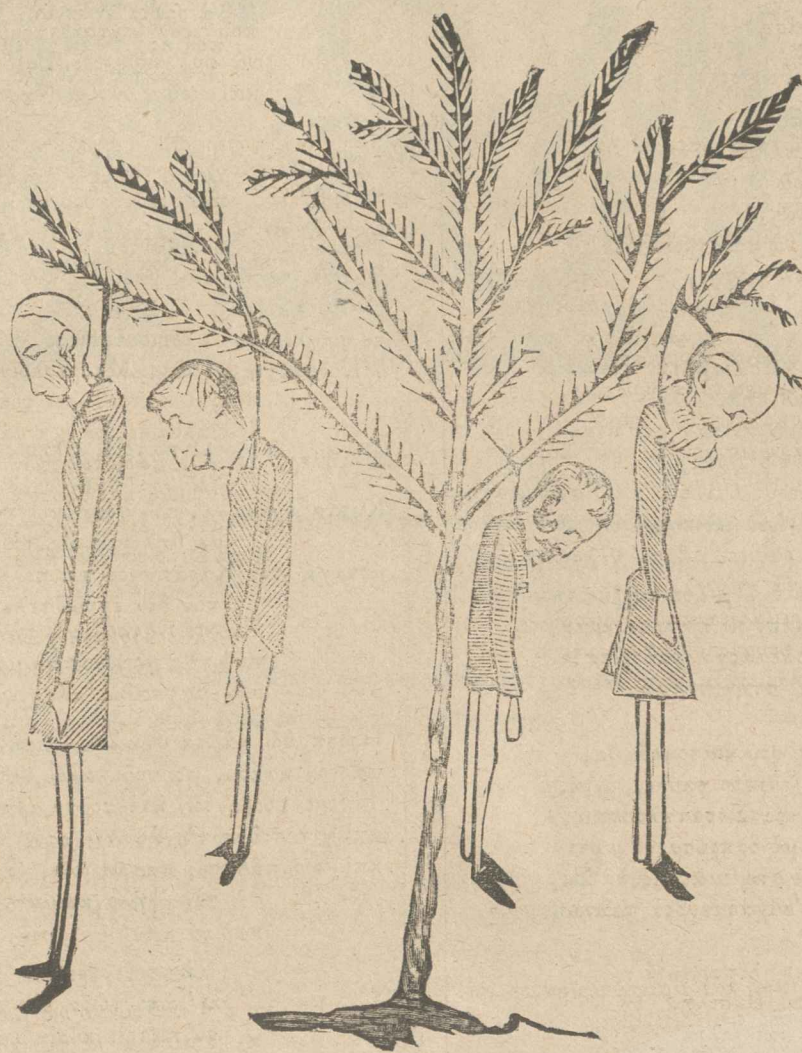
Νὰ τοῦ Ράλλη δὴ παλούκια νὰ βαστᾷ τὸν Ντεληγιάννη
κι' ἀπαρτία νὰ τοῦ κάνῃ,
νὰ καὶ τοῦβλα γιὰ κοιλιτσαις, ποῦ χορταίνουν παραπούλι,
νὰ καὶ κόθορνοι 'ψηλοὶ
'στὸν μικρὸ τὸν Καραπάνο καὶ τὸν κοντορεθιθούλη
νὰ 'ψηλώσῃ πρὸ πολὺ.

'Στὸν Σιμόπουλο τὸν ρέκτη τὸ καυκὶ νεροχελώνας,
'στὸν Σκουλούδη τὸν γενάτο τσιριμόνιαις τῆς Κορώνας,
καὶ 'στὸν Τζώρτζη τὸν Κορριζῆ σακκαρινάκια Κόντε φιν
καὶ νὰ κάνῃ ντίπ τζορτζίνα
κάθε μπόσικο Σγαρίλιο, ποῦ γυρεύει οἱγουρίνι
τῆς Κορώνας μας νὰ γίνῃ.

Νὰ μὴ γάτα πεινασμένη κι' ἓνας σκύλος φουκαρᾶς
σύμβολα τῆς ὁμοιοῖας τῆς σοφῆς ἀριστερᾶς,
νὰ τοῦ Στάη μὴ ροκάνα
καὶ γερὴ γλωσσοκοπάνα,
κι' ἀντρέ λιμπρ 'στὸν Μαυρομμάτη
γιὰ νὰ 'μπῇ μὲς 'στὸ Παλάτι.

Τοῦ Ζαχίμη μὴ κουδῶνα
κι' ὅλο κτύπῃ κι' ὅλο κούνα
γιὰ νὰ γίνῃ σματᾶς
καὶ στιγμὴ μὴ σταματᾶς.

Νὰ Χαβιάρχανο, ποῦ μπαινοβγαίνει
κόσμος ἀπένταρος παρακεντέδων,
νὰ Μεγαλόσταυροι νεοκομμένοι
τοῦ νέου τάγματος τῶν τενεκέδων.

Καθεὶς τοὺς βλέπει καὶ τοὺς φερμάρει,
πάρτε τους ὅλοι καὶ βάλετέ τους,
κι' ὁ νέος χρόνος τοὺς Περικλέτους
Μεγαλοσταύρους νὰ τοὺς κιαλάρῃ.

Νὰ καὶ μὴ μεγάλη μάσκα,
ποῦ δὲν παύει νὰ γελά,
καὶ 'στὸν κύριον Παλάσκα,
τὸν 'ψηλὸ φουστανελά,
τοῦ Σωτήρος θὰ προσφέρω τὸν σταυρὸν τὸν ἀργυρῶν,
ποῦ πολλοὶ τὸν λαχταροῦν,
ἐπειδὴ τοῦ παραρέσει,
καὶ καθὼς μᾶς βεβαιώνει
'στὸ λεβέντικό του φέει
τακτικά θὰ τὸν καρφώνῃ.

Εἴχομαι γιὰ τοὺς γραφειάδες φυλακὰς παληοῦ Στρατῶνος
κι' εἴω ν' ἀπομείνω μόνος,
εἴθε δὲ νὰ μ' ὀνομάσουν τῆς Αὐλῆς κορυδαλὸν,
δοῦλον, σκύλον καὶ γομάρι,
καὶ σπαθιαῖς χωροφυλάκων κι' Ἀστυνόμων παρᾶλῶν
νὰ μ' ἀργάσουν τὸ τομάρι.

Χειροφίλημα σπουδαῖον 'στὸ Παλάτι νὰ γενῇ
κι' ὁ καθεὶς νὰ προσκυνῇ,

κι' ὁ στρατὸς νὰ παραιτήσῃ
κάθ' ἐκάκια καὶ γεινάτι,
καὶ νὰ τρέξῃ 'στὸ Παλάτι
καὶ τὸ χέρι νὰ φιλήσῃ.

Εἴχομαι χορὸ καινούριο καὶ τρικουβερτη παράτα,
σὲ χορτάτους Πατριάρχους τὰ συσσίτια Πληθείων,
τοῦ Δημάρχου δὴ μαστέλα μὲ μικρόβια γεμάτα
καὶ γαστέρας ψηφοφόρων κατοικίαις μικροβίων.

Εἴχομαι ἐκ ψυχῆς ἀκόμα
νὰ χαθῇ καὶ κάθε βρώμα
σὲ πλημμύρας καταρράκτη,
κι' ὅλο σκόνῃ κι' ὅλο στάκτῃ
γιὰ τοῦ κόσμου τὰ στραβά
νὰ μὴ βλεπῇ ποῦ τραβᾷ.

Καθεμιάς τρανῆς Μαρκόλας ὑψηλῇ εὐκισθησίαν
κι' ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης παντελὴ χειραφεσίαν,
καὶ ν' ἀρχίσουν κι' ἡ Ρεβέκκη τῆς ἀνδρόκλειας τῆς δουλειᾶς
ὅπως μὲ καρπούς ἐρώτων ν' ἀσχημίζουν ἡ κοιλιαῖς,
τὸν γεροντοπαλιχάρων κατὶ φάρμακα νωπὰ
καὶ τοῦ Μαυροῦδῃ μαντζούνι κι' ἐννεοῦνται ἄλοιπά.

Θέλω ὅμως νὰ σκορπίσω
κι' ὅπως πάντα νὰ χαρίσω

καθεμιάς και καθενός
κάτι νέον να χαρή,
άλλ' ο χώρος μου στενός
και το φύλλο δεν χωρεί.

Καλώς νάλθης, νέε χρόνε, τί χαρά μας, τί χαρά,
'κόρωσε κι' ο νοικοκύρης κι' η καλή νοικοκυρά...
καλώς ήλθες, καλώς ήλθες, την τρελλή μου φέστα κύττα,
κι' όλοι σας έλξατε τώρα για να κόψουμε την πητή.

(Είπε και την πητή κόβει μ' ένα ξύλινο μαχαίρι
και 'στών ένα και 'στών άλλο τα κομμάτια της προσφέρει,
μά της πητας ή πεντάρα γραλισμένη σαν στερλίνα
έπεσε 'στών Βασιληά,
κι' άνεβόησε το πλήθος κι' επαιάνισαν κλαρίνα,
ταμπουράδες και βιολιά,
κι' έλεγε κι' ο νοικοκύρης 'στούς όμίλους και 'στά ζεύγη :
ατυχερός ο Βασιληάς μας, κι' η πεντάρα δεν του φεύγει»).

'Ο δέ μπάρμπα-Θοδωράκης, ένω μόνος έπερπάτει,
δέν είξεύρω πώς της πητας κάποιο 'πάτησε κομμάτι,
κι' όμοφώνως είπαν όλοι «πολεμάρχα φαβορίτα,
πάλι 'πάτησες 'στήν πητή».

Και τα παιδιά του Φασουλή
τραβώντας το γνωστό σκυλί,
'τριγύρισαν θεότρελλα τον γέρο Στρατηλάτη
κι' όλα μαζί του 'φώναζαν με δακρυσμένο μάτι :
«νά ζήσης, Μπάρμπα, πάρε μας κι' έμάς εις τα Στρατόπεδα»,
κι' ο Θοδωρής τους έλεγε «'συχάστε, βρέ παληόπαιδα».

'Αλλ' έφυγε κι' η φανελιά
του τυχερού του Βασιληά
με τόσα δώρα και λιλιά
κι' ούτ' έβγαλε κανείς μιλιά,
κι' ο Φασουλής άνέκραξε 'στούς περιλειπομένους
και προύχοντας του γένους.

'Ο Φ. — 'Ω προύχοντες και προεστοί και των Ρωμηών δρομά-
αρου σάς παραφύρτωσα με τόσους μποναμάδες, [δες,
κι' από τα δώρ' άδειάσανε του δέντρου τα κλωνάρια
κι' έσθυσαν τα φανάρια,
'στο δέντρο τουτο σκέπτομαι να σας κρεμάσω τώρα
και να γενήτε δικλεκτά για την πατρίδα δώρα.

Θέλω κάθε κολοκύθα
κρεμαστή να την θαυμάσω....
Περικλέτο μου, βοήθα
τους φωστήρας να κρεμάσω.

(Είπε κι' εύθύς τους 'κρέμασε 'στου δέντρου τα κλαδιά
χωρίς κανέναν προεστό να βγάλη τσιμρυδιά.)

'Ο Φ. — 'Ω πατρίς πεφιλημένη
και καθ' όλα κλασική,
να σοφία κρεμασμένη
και βυθιά πολιτική.

'Η φαλάκρα της Κοδόνας κρεμασμένη σε κλωνάρι
μάς φωτίζει σαν φανάρι,
να μπαρμπετάει Στρατηλάτου,
που δεν είναι 'στά καλά του,
να Μινίστρου μπαρμπετόνια,
πούχει πάγκαις και σελόνια.

Κύτταξε και παρεκεί...
να σοφία νηστική,
που και τώρα κρεμασμένη
πρόσκλησιν Αύλης προσμένει.

Τι σου λέει το κεφάλι
του παλληκαρά του Ράλλη,
τι σου λέει δά κι' εκείνος
ο Σιμόπουλος ο φίνος.

Κύττα μάτιχ σαν γαρίδες, κύττα μούτρα χαχαρένια,
τι σου λέν και του Σκουλούδη τα τριεβαστα τα γένια,
τι σου λέει κι' ο Τζωρτζέτος!... κύτταξέ τον... νάτος
ο Κορφιάτης, ο μαρζόλος, ο γλεντζές, ο σιλιετατός.

'Ω πατρίς, πλησίον έλα
για να πάρης δώρα τρέλλα.
Κύτταξέ τους... σου τους έχω κρεμασμένους 'στά κλωνία
με θηλειάεις εις τον λαιμό,
μοναχά του Καραπάνου τα πελώρια ποδάρια,
που δεν έχουν τελειωμό,
την ισορροπία χάνουν
κι' άπ' το δέντρο κάτω φθάνουν.

Προσπαθώ να τα σηκώσω με τον φίλο Περικλέτο,
μά του κάκου, μά του κάκου, φθάνουν κάτω 'στο πάτωμα
Τέτοιχ πόδιχ σαν και τουτα τάτελειωτα δεν είδα
και για τουτο τον άφίνω 'στή 'δική σου την φροντίδα,
και προσπάθησε, πατρίς μου, να κρεμάσης πιο καλά
τον 'ψηλό κρεμνταλά.

Να το δέντρο... 'στο χαρίζω
κι' από τώρα δεν τ' όρίζω...
σύ, πατρίς, κυρία μεϊνε
και 'δικό σου πλέον είναι.

Γι' αυτούς τους μποναμάδες σου το σύμπαν σε συγγαίρει,
γι' αυτούς τους μποναμάδες σου ψυχή και νους αγάλλεται,
κι' όπως το δέντρον, που καρπόν δεν εμπορεί να φέρη,
από την ρίζαν κόπτεται κι' εις πυρ άμέσως βάλλεται,
κόφτο και σύ και κάψε το μεθ' όλων των Σωτήρων
ως άκαρπον και στείρον,
κι' επέτρεψε και προς έμέ, ντεληφυσέκην πρώτον,
να κρεμασθώ για μποναμάς μετά των προεστών.

(Είπεν αυτά και πηρευθός βασιτώντας τάντερα του
κρεμάσθη σαν 'Αδελφολώμ από τα κατσαρά του
σ' ένα χοντρό κλαδί
κοντά 'στον Θοδωρή,
κι' άντήχησε σαρκώνεις του Περικλέτου γέλως
κι' η φέστα πήρε τέλος).

Και καρπόδαις ποικιλίαις,
μ' άλλους λόγους άγγελίαις.

Νάχα του Ρότσιλδ το πουγγί, του Ρότσιλδ το κεμέρι,
και τον καιρό 'στο χέρι,
όλημερίς να το γλεντά κι' όλημερίς να μπαίνω
μέσα 'στο Δουβρό το γνωστό, το κοσμοζακουσμένο,
να πέρνω της περίφημης της Αόρπαις της «Μηλιόνη»,
τα φαρουριά, τα κρύσταλλα, τον πλούτο που θαμπώνει.
'Αλλος 'στο Δουβρό, βρέ παιδιά, που φτήνεμα βασιλεύει...
αυτός ο Κανελλόπουλος της βίδας μας σαλεύει